

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4062/2020
30.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Проданић, адвокат из ..., против тужене „ADDIKO BANK“ АД из Београда, чији је пуномоћник Урош Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и др, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 641/20 од 04.06.2020. године, на седници одржаној 30.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 641/20 од 04.06.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 641/20 од 04.06.2020. године.

Образложење

Основни суд у Сомбору, пресудом П 1164/19 од 14.02.2020. године, делимично је усвојио тужбени захтев тужиоца (став први изреке), тако што је утврдио да је ништава одредба члана 8. став 1. Уговора о кредиту за основна средства број .., закључен 13.03.2017. године између тужиоца и тужене, која гласи: „Корисник кредита се неопозиво и безусловно обавезује да на дан пуштања кредита, о коме је банка дужна да га обавести, плати банци фиксну накнаду за обраду захтева у висини од 2% од укупног износа кредита утврђеног у члану 1. овог уговора“ (став други изреке). Обавезао је тужену да исплати тужиоцу износ који је неосновано наплатила у висини од 11.800,00 динара, са законском затезном каматом од 13.04.2017. године до исплате, у року од осам дана, под претњом принудног извршења (став трећи изреке). Утврдио је да је ништава одредба члана 8. став 1. Уговора о дугорочном кредиту за обртна средства број .., закључен 02.10.2017. године између тужиоца и тужене која гласи: „Корисник кредита се неопозиво и безусловно обавезује да на дан пуштања кредита, о коме је банка дужна да га обавести, плати банци фиксну накнаду за обраду захтева у висини од 2% од укупног износа кредита утврђеног у члану 1. овог уговора“ (став четврти изреке). Обавезао је тужену да исплати тужиоцу износ који је неосновано наплатила у висини од 17.000,00 динара, са законском затезном каматом од 05.10.2017. године до исплате, у року од осам дана, под претњом принудног извршења (став пети изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца преко досуђене законске затезне камате на износ од 11.800,00 динара, од 13.04.2017. године до тражене од

13.03.2017. године до коначне исплате, као и преко досуђене законске затезне камате на износ од 17.000,00 динара од 05.10.2017. године до тражене од 02.10.2017. године до коначне исплате (став шести изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 52.235,00 динара, у року од осам дана, под претњом принудног извршења (став седми изреке).

Виши суд у Сомбору, пресудом Гж 641/20 од 04.06.2020. године, одбио је жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Сомбору П 1164/19 од 14.02.2020. године (став први изреке). Одбио је захтев тужене за накнаду трошкова по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе (правни став усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године).

Према оцени овога суда, побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом, због чега нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. а у вези одредби члана 413. и 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 27.06.2019. године. У тужби је наведена вредност предмета спора у износу од 28.800,00 динара. Опоменом за плаћање судске таксе од 10.06.2020. године дат је налог за наплату неплаћене таксе на тужбу у укупном износу од 3.052,00 динара, који износ одговара вредности предмета спора у износу од 28.800,00 динара, сходно Тарифном броју 1. став 1. тачка 2. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/94 са изменама и допунама) (преко 10.000,00 до 100.000,00 динара вредности – 1.900,00 динара увећано за 4% од вредности предмета спора).

Према томе, како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности у смислу члана 468. ЗПП, у коме против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Како је одредбом члана 467. ЗПП прописано, да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку о споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона, а овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ревизији, то ревизија тужене није дозвољена ни на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл. 404. и чл. 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**